

TAMPEREEN HIIPPAKUNNAN TUOMIOKAPITULILLE

ASIA

Selitys kurinpitomenettelyä koskevassa asiassa

SELITYKSEN ANTAJA

Teologian tohtori Matti Väisänen

KURINPITOVAATIMUS

Tampereen hiippakunnan tuomiokapitulin kurinpitoasiamiehen varatuomari Kari Ikosen pappisvirteni menettämistä koskeva kurinpitovaatimus 9.6.2010.

VASTAUS VAATIMUKSEEN

Vastustan kurinpitovaatimusta. En katso toimineeni pappisvirteni velvollisuuksien vastaisesti.

Olen pappisvallassani ensisijaisesti sitoutunut uskollisesti ja puhtaasti pysymään Jumalan pyhässä sanassa sekä kirkkomme siihen perustuvassa tunnustuksessa. Tunnustuksen mukaan kirkon korkeimpana ohjeena on, että kaikkea oppia on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan. Tämä raamattuperiaate *ó sola Scriptura ó* ja sitoutuminen Luterilaisiin tunnustuskirjoihin on tänäänkin kirkossamme voimassa olevaa oikeutta ja kirjattu kirkkolain ensimmäiseen pykälään eli niin sanottuun tunnustuspykälään. Sen vuoksi kirkon tunnustus sitoo paitsi papin niin myös kirkon järjestyksen ensisijaisesti kuuliaisiksi Jumalan pyhälle sanalle eli Raamatulle.

Koska kirkossamme ei enää vihitä apostoliseen virkakäsitykseen sitoutuvia paimenia, olen pyhään Raamattuun ja Luterilaisiin tunnustuskirjoihin perustuvan kirkon hätätilaoikeuden oikeuttamana ottanut vastaan piispan viran hoitamisen. Se ei ole pappisvalan rikkomista, vaan mitä syvimmissä tarkoituksessa juuri valan velvoitteen mukaan toimimista.

Kirkon hätätilaoikeuden tarkemmista perusteista viittaaan oheiseen pastori, teologian tohtori Anssi Simojoen artikkeliin.

PERUSTEET

Piispaksi vihkimisestä

Minut on vihitty Missionsprovinsens i Sverige och Finland -nimisen yhdistyksen (jälj. Missionsprovinsens) toimesta piispaksi. Yhdistys ei ole Ruotsin kirkkoon kuulumaton, vaan työskentelee Ruotsin kirkon sisällä, mutta se on enempää kuin mikään muukaan yhdistys ja ei voi olla varsinaisesti jäsenenä Ruotsin kirkossa. Missionsprovinsens määrittelee itsensä eialueelliseksi hiippakunnaksi Ruotsin ja Suomen kirkon traditiossa.

Myös Suomen Luther-säätiö, jonka hallituksen jäsen ja varapuheenjohtaja olen, toimii kirkon sisällä. Luther-säätiössä olemme olleet huolestuneita kirkkomme nykyisestä Jumalan sananasta irtautuvasta teologis-hengellisestä suuntautumisesta ja varsinkin siitä, että kirkossamme ei enää vihitä apostoliseen virkakäsitykseen sitoutuvia paimenia.

Tätä ordinaatiosulkua ovat piispat käsitykseni mukaan alkaneet noudattaa sen jälkeen, kun piispa Olavi Rimpiläinen jäi eläkkeelle vuonna 2000.

Kirkkomme tilasta huolestuneina olemme olleet pakotettuja ryhtymään kirkkolakimme tunnustuspykälän ja Luterilaisten tunnustuskirjojen (s. 293, 294) ohjaamina ja velvoittamina sekä niiden antamalla oikeutuksella toimenpiteisiin apostolisen jumalanpalveluksen ja opetuksen säilyttämiseksi kirkossamme ja maassamme.

Koska Suomen Luther-säätiö on Missionsprovinsensin tukijäsen, tämä yhteys on mahdollistanut itsenäisen Lähetyshiippakunnan / Lähetysprovinsin perustamishankkeen kirkossamme omine jumalanpalvelusyhteisöineen / seurakuntineen, pappeineen ja piispoineen.

Piispan ulkoisten tunnusmerkkien käyttämisestä

Minut on valinnut piispaksi Missionsprovinsensin provinskonvet. Virkaan vihkimisen on toimittanut Missionsprovinsensin lähetyspiispa Arne Olsson. Vihkimisessä avustivat Kenian evankelis-luterilaisen kirkon arkkipiispa Walter Obare ja Missionsprovinsensin piispat Lars Artman ja Göran Beijer.

Arne Olssonin vihki piispaksi arkkipiispa Walter Obare vuonna 2005. Walter Obaren piispaksi vihkimisen toimitti Tansanian luterilaisen kirkon arkkipiispa Samson Mushemba vuonna 2002. Yhtenä avustajana Walter Obaren vihkimisessä toimi muun muassa piispa Olavi Rimpiläinen.

Koska minut on kutsuttu ja vihitty asianmukaisesti piispanvirkaan, en ole käyttänyt piispan ulkoisia tunnusmerkkejä mitenkään oikeudettomasti, sillä kirkko-oikeudellisesti olen luterilainen piispa.

Piispanmessun toimittamisesta

Olen toimittanut viran hoitooni kuuluneen piispanmessun ehtoollisen viettoineen 16.5.2010 paikassa, jota tuomiokapituli ei ole siihen tarkoitukseen hyväksynyt.

Apostolisen virkakäsityksen omaaviin nurjamielisesti suhtautuvat kirkkomme tuomiokapitulit eivät anna meidän viettää messua ja Herran pyhää ehtoollista kirkossa eivätkä antaisi viettää sitä kirkon ulkopuolellakaan. Kun tämän tiedämme, miksi vaivaisimme anomuksillamme itseämme enempää kuin tuomiokapitulejakaan. Tässäkin asiassa olemme joutuneet turvautumaan tunnustuskirjoihin perustuvaan oikeuteemme ja etsineet seurakunnillemme korvaavia tiloja luottaen siihen, että Jumalan sana ja rukous pyhittävät ne sakraalituloiksi.

Väitetystä kirkon jäsenistön harhauttamisesta

Missionsprovinsenin piispaksi suostuessani ja Luther-säätiön työn tuloksena syntyneitä seurakuntia Suomessa palvellessani en harhauta ketään, sillä olemme tehneet ja tulemme jatkossakin tekemään kaikille selväksi, että olen Missionsprovinsenin piispa, en kirkkomme parokiaalisen hiippakuntajärjestyksen mukainen piispa.

En ole myöskään ryhtynyt toisen kirkkokunnan tai toisen uskonnollisen yhdyskunnan johtavaan asemaan, sillä Missionsprovinsin on rekisteröitynyt aatteelliseksi yhdistykseksi. Se ei organisatorisesti ajatellen toimi Ruotsin tai Suomen kirkon hallintorakenteiden sisällä, vaan jatkaa kirkon hengellistä perintöä vapaana hiippakuntarakenteena palvellessa täällä Suomessa niitä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon jäseniä, jotka on jätetty kodittomiksi perinteisen / apostolisen virkakäsityksen vuoksi.

Väitetystä pappisvalan rikkomisesta

Kiistan siis ehdottomasti sen, että olisin rikkonut vuonna 1964 vannomani pappisvalan. Jos Tampereen hiippakunnan tuomiokapituli ottaa minulta Suomen evankelis-luterilaisen kirkon pappisoikeudet pois, se tapahtuu nimenomaan sen tähden, että olen pysynyt pappisvalalleni uskollisena.

Kirkkomme nykyiselle teologis-hengelliselle alennustilalle on kuvaavaa, että kirkko on korvannut oman kirkko-oikeutensa enenevässä määrin virkamiesoikeudella ja maallisilla laeilla uusvaltiokirkollisuutta etsien. Kirkkomme päättävät elimet ovat saattaneet kirkkomme tilanteeseen, jossa kirkon perustuslaki (Raamattu + Luterilaiset tunnustuskirjat) ja kirkon järjestys ovat joutuneet ristiriitaan keskenään. Samalla piispat ja tuomiokapitulit vaativat kuuliaisuutta kirkkojärjestykselle vastoin kirkon perustuslakia. Se, mikä on inhimillistä, ohittaa sen, mikä on jumalallista. Ihmisen sana ja ihminen nostetaan kirkossamme Jumalan sanan ja Jumalan yläpuolelle. Näin oman oikeusperustansa murtanut kirkko muuttuu enenevässä määrin kirkon irtokuvaksi kansalaisuskonnollisuuden menoineen ja siunauksineen.

Olen surullinen siitä, että tämä vääristyminen johtaa painostukseen niitä vastaan, jotka pitävät Raamattua muuttumattomana Jumalan sanana. Tänä päivänä näyttääkin Jumalan sanassa pysyminen olevan kirkossamme rikos. Sen sijaan Kristuksen jumaluuden ja sovitustyön, jopa persoonallisen Jumalan olemassaolon kieltäjät ja siveettömydessä elävät saavat toimia kirkossamme

pappeina ja piispoina kirkkoamme tuhoten ilman minkäänlaisia kurinpitoseuraamuksia samalla kun ne, jotka haluavat olla Jumalan sanalle uskollisia, erotetaan tehtävistään.

Tässä seison enkä muuta voi. Jumala minua auttakoon! (Martti Luther, 1521)

PÄIVÄYS JA ALLEKIRJOITUS

Ryttylässä 9. helluntain jälkeisenä sunnuntaina 2010 A.D.

Matti Väisänen
piispa
Missionsprovinsen i Sverige och Finland

Jyrki Anttinen
varatuomari
piispan oikeudellinen avustaja